

anden; de kunne saaledes være enige om at opstille en fælles Nr. 2, skjønt de afvige med Hensyn til Nr. 1. Det er imidlertid klart, at den Opgjørelse, som efter Udvalgets Forslag skulde følge bagefter, særstilt for sig selv, kun da vil kunne lykkes, naar der er virkelig Sammenhold; thi kun, hvor der er et virkelig Sammenhold, vil det lykkes paa den korte Tid at samle selv kun en relativ Majoritet. Naar den ærede Ordfører har gjort opmærksom paa, at der kan være Tilfælde, hvor man pludseligt kan opdage, at der kan være En, man har glemt, saa tør jeg naturligvis ikke benægte det, mindst af Alt, naar han henviser til et enkelt Tilfælde, men jeg vil dog sige, at det er et af de Tilfælde, som, naar Valgene virkelig blive foretagne paa rette Maade, og det vil lidt efter lidt skee, sjældnere og sjældnere ville indtræde. Jeg troer ikke, at jeg siger for Meget, naar jeg siger, at i de ni af ti Tilfælde vil der langt lettere opkomme Forvirring ved denne anden Behandling af Sagen, end der vilde skee, hvis man med det Samme, medens man første Gang havde Sagen under Overveelse, udfyldte sine Rister lidt omhyggeligere. Jeg troer ikke, at der i det Væsentlige vil kunne komme noget særdeles forskjelligt Resultat ud, og jeg indrømmer ogsaa, at ogsaa den nu foreslaaede Maade kan medføre nogen Uleilighed, som dog vistnok ikke vil være stor; men jeg synes, at det er naturligt at holde sig til det, der hidtil har bestaaet, og som er det Simpleste.

Thalbitzer: Den ærede Ordfører vil dog vistnok indrømme mig, at vi ved den her i Lovforslaget optagne Bestemmelse forandre Forskrifterne i den gjældende Lov af 8de Marts 1856. Naar der i denne Lov udtrykkeligt staaer, hvilke Indtægter de Fattiges Kasse maa have, vilde ibetmindste jeg, hvis jeg var Bestyrer af en Fattigkasse, ansee den her i Lovforslaget tillagte Indtægt som en ulovlig Indtægt for samme, som jeg ikke vilde modtage. Iøvrigt beklager jeg, at der er indløbet en lille Formseil ved mit Endringsforslag; jeg kalder

det en lille Feil. Da Lovforslaget er færdigt med nærværende Behandling, kan der jo ikke skee nogen Rettelse her i Thinget i saa Henseende; men jeg antager, at vi rimeligvis senere ville saae Lovforslaget tilbage i en ganske anden Stikfælde end den, hvori det nu foreligger, og det forekommer mig derfor, dersom det Forslag, som jeg har været med til at stille, i Realiteten vinder Bifald, at da de, der iøvrigt ville stemme derfor, ikke bør lade sig afholde derved, at der ikke er stillet noget Endringsforslag til § 73, hvor ligeledes Ordene „de Fattiges Kasse“ forekomme. Det vil efter min Mening selvfølgelig kun blive en Redaktionsforandring, der saaledes vil være Tale om i § 73; men den kan ganske vist ikke skee nu her ved 3die Behandling, hvorimod en saadan Rettelse vistnok, som sagt, vil kunne foretages paa et senere Stadium, forsaavidt man ellers maatte give mit Forslag sit Bifald. Jeg maa derhos sige, at dette Forslag først blev meget seent besluttet og vedtaget, og der skulde jo da samles 8 Medlemmer, for at det kunde stilles til 3die Behandling. Jeg havde nemlig havt det sikkre Haab, især da den ærede 1ste Landstingsmand for 1ste Kred (Mabvig) var Medlem af Udvalget, at dette eller han ibetmindste som Mindretal i samme vilde have stillet Forslag om, at de Fattiges Kasse ikke skulde have den Indtægt, der i Lovforslaget er tillagt den. Man kan meget let i et saa stort Lovforslag komme til at overse et enkelt Punkt, hvorved den af mig begaaede Feil er indløben, men da § 73 nu er bleven fremdragen, skal jeg dog bemærke, at jeg dertroer at finde et temmelig værdifuldt Bidrag til Bedømmelsen af, hvad den hvidtagtede Conseilspræsident for udtalte. Han hittede, som jeg alt før har berørt, at, naar disse Bøder tillagdes Fattigkassen, vilde de delvis komme selve Den, der betalte dem, til gode. Men dette er jo just ifølge § 73 allerede Tilfældet her i Kjøbenhavn, thi i § 73 staaer der udtrykkeligt, at i Kjøbenhavn skulle Bøderne tilfalde Fattigkassen, og det sees altsaa, at den hvidtagtede Minister ikke har Noget